

ונשיא בעמך לא תאר

פרסומיו של קלמן ליבסקינד בעיתון זה, שמתיימרים "לחשוף" פעילות בניגוד עניינים של שופטי העליון ושל הנשיאה אסתר חיות, הותירו אותי בתחושה מעיקה כי נעשה ניסיון לפגוע בתדמיתם וביושרתם

השבועות רבים מתפרסמות בעיתון זה רשימות רחבות היקף של העיתונאי קלמן ליבסקינד, שמתיימרות "לחשוף" פעילות עניינים של שופטים בבית המשפט העליון. ראש וראשונה למושא "החשיפה" היא נשיאת בית המשפט העליון, השופטת אסתר חיות.

קראתי את הרשימות הללו בתחושה מעיקה. טעם המועקה אינו נובע מחשש שנפל פגם בטוהר המידות של השופטים, להפך, החשש הוא שנעשה ניסיון נואל לפגוע בתדמיתם וביושרתם. אבאר את הדבר.

בקריאה פשוטה של הטענות יכולתי - גם על בסיס ניסיוני כשופט בעבר - לקבוע לעצמי מיד שחלק לא מבוטל מהן אינו משקף איתקנות כלשהי. כיוון שדברים תקינים מוצגים ברשימות כביטוי לשיפוט לקוי, מתבקשת מסקנה הכרחית לדידי: שהשיפוט הלכתי הוא של הכותב דווקא. ייתכן שהכותב מלל במקלדת את התשתית העובדתית, בוחש בעיסתו עד שהוא מגיש אותה כתקורות לקוראיו. אם כך בעניינים שאני יכול לזהות את תקינותם על פניהם, אולי כך גם בעניינים שבהם אינני מצוי בפרטים?

עם קצת מקצת של שופטי בית המשפט העליון יש לי יחסי ידידות קרובה. קשה עד בלתי אפשרי לי לקבל טענה שטענות כלפיהם לסטייה מדרך הישר, שגגת תום לב - ניאח; שופטים הם בני אנוש. אולם מעשה שבועות כבונות מכון ברין או בכללים מחייבים נדמה בעיניי כחזיון שווא במדבר. הסיפור הבא עשוי להמחיש את הדברים. לפני שנים רבות, באירוע פרטי, פגשתי לראשונה את דוד חיות, בעלה של הנשיאה (אז, כמנני, שופטת בבית המשפט המחוזי בתל אביב). תמהתי שלא פגשתי קודם לכן באירועי השופטים (מסיבות פרדיה, פתיחת שנה וסיומה, "גיבושונים"). שאלתי את מי ששאלתי. התשובה שקיבלתי הייתה שכיוון שצו"ד דוד חיות מרבה להופיע בבתי משפט, כלל נקוט בידו שלא לבוא בקהל השופטים, בסוג המפגשים הללו. אין הוא רוצה שיתערער אבק חשד ש"הרמת כוסית" של ליל אמש בחברת שופטים פלוגים תהיה בת השלכה על הפסק שלמחרת. לפי שכן ראיתי ששופטים אחרים נוהגים בדרך זו, בחנתי את הדבר משך תקופה ארוכה וראיתי שכולל נשמר.

מכאן, כמדומה לי, פשוט להבין מדוע טענה ל"ניגוד עניינים" המיוחסת לנשיאה חיות ולבעלה אינה חוצה את סף הקליטה של תודעתי. אשוב להלן לעניין של דוד חיות, שהוא "גולת הכותרת" של רשימות ליבסקינד.

רשימותיו של ליבסקינד אינן בגדר ביקורת עניינית של פסיקות בית המשפט העליון. נחיצותה של ביקורת עניינית אינה

מוטלת בספק ולעתים מוזכרות אני מסכים איתה. הרשימות משקפות ביקורת אישית שאם אינה נכונה עשויה לשמש את הקרקע מתחת לפני ארון הציבור בשופטים. אם סר האמון בהם, עלולה שיטת המימשל להיגנף. שופטת בית המשפט העליון ענת ברון היא ידידה קרובה. גם היא מנושאי הרשימות הללו. לפני ימים אחדים שוחחנו. שאלתי אם אני יכול לעיין בפרטי התלונות והתגובות. אולי כך אוכל להשתית דעתי על אדני ממש; לא רק על תחושת חירי בטן. הדבר ניתן לי. לאחר עיון שוחחתי גם עם הנשיאה וכתבתי את השורות האלה.

אין לי אפשרות לכנוס אלי גדרה אחת את כל העניינים שליבסקינד פרש לפניכם משך שבועות ואולי חודשים. בחרתי להתמקד בשלושה עניינים המיוחסים לנשיאה חיות. אנסה להניח את דעת הקוראים שלא נפל פגם בהתנהלות הנשיאה בהקשרים אלה. מהם יתר ופינה לספקנות רבה ביחס לכלל הרשימות.

1. שמיעת ערעורים על פסיקת שופטת חברה

בין הנשיאה חיות לבין השופטת ענת ברון מתקיימים יחסי חברות קרובים מאוד. בשל כך נמנעה הנשיאה - כשופטת חברה בוועדה לבחירת שופטים - מנטיילת חלק במהלכי הוועדה כשזו בחרה את ברון לכהונה בבית המשפט העליון.

ליבסקינד מודע לתקינות התנהלות הנשיאה בוועדת הבחירה. אלא שנמצא לו עניין אחר לתלות בו תרומה בלתי תקינה מכס המשפט ליחסי החברות. "משום מה" - כך כתב - "חיות לא חשבה שיש לה בעיה לשבת בערעורים על החלטותיה של ברון, חברתה הטובה, כשזו הייתה עדיין במחוזי". ההסבר שנתנה חיות היה שפסקי דין נייגנים לגופו של העניין הגדון ואין להם נגיעה אישית לשופטים הנותנים אותם; היינו שפסק הדין הוא העומד למבחן ולא השופט שכתב אותו. ההסבר לא הניח את דעת ליבסקינד, והוא כינה אותו "חשובה מעליבה", שכן לדבריו "כל ילד מבין שפסקי הדין של השופט קובעים במידה רבה את יוקרתו. שופט שהעליון הופך את החלטותיו יודע שבמקרים רבים קורות החיים המקצועיים שלו מוכתמים". משום כך הוא משער - השערה פסקנית כדרכו - שבמפגשים בין החברות בעת ההיא עלתה לדין "העובדה שאחת דנה בשאלה אם לקבל את הכרעתה של האחרת או לבטל אותה?". ודאי ששופט שמח על כל מקרה שהחלטותיו מתאשרות על ידי ערכאת הערעור. אולם המכלול לא מוסיף ולא גורע דבר מיוקרתו המקצועית. כל כך מפני שאין לך שופט ששום החלטה מהחלטותיו לא נהפכה בערעור. אילו הייתה משמעות ולו מזערית לאישור או להתערבות בפסק

השופט בהקשר למעמד השיפוט, היה צורך לנהל מרשם של פסיקות שאושרו ושהתהפכו בערעור, כדי שהדבר ישמש רכיב בהערכת השופט וכאפשרויות הקידום שלו. איש לא עורך "מאון" כזה. למהז כי אין כל משמעות ליחס אישור/דחייה. הליכי משפט-ערעור אינם נושא ל"רייטינג" שנפוץ כל כך בזממנו. של ליבסקינד. פעמיים הייתי מועמד רשמי לכהונה שופט בבית המשפט העליון. עמדות לפני ועדות משנה. השבתי על שאלות. איש אפילו לא רמז על יחס לא הולם או כן הולם בין קבלה לרדיחית פסיקתי. הטענה ששופט "מוכתם" (לא פחות ולא יותר - כתם) אם פסיקתו אינה מתאשרת בידי ערכאת הערעור היא הכל הכלים. אינני יודע מה יודע "כל ילד", אבל ברור לי שההבליס הללו ידועים לכל שופט.

זה ואף רב מזה. אילו באמת הייתה חשיבות לתדמית השופט שנובעת מאישור פסיקתו בידי ערכאת הערעור, היית יכול לצפות לכך שהשופטת חיות לעולם לא תתערב בפסק דין של השופטת ברון. חברות זו חברות. הפועל בניגוד עניינים מעדיף את האינטרס המגולם בחברות על פני ההצדקה או איה ההצדקה של הפסק. והנה הפלא ופלא בפסיקת בית המשפט העליון אפשר למצוא כמה וכמה פסקי דין (הרשימה בידי) של קבלה מלאה או חלקית של ערעור על פסיקת השופטת ברון; מהם פסקי דין מנומקים שהשופטת חיות כתבה ומהם פסקי דין של הצטרפות לחברי הרכב אחרים.

מה זאת? אולי מה שהדריך את השופטת חיות ביחס לפסקי דין של חברתה זה פסק הדין ולא היות הכותבת? אולי בסדר השיח של השופטות לא התקיים מעולם דיון על מהות פסק דין או מיהות הכותבת? כך, מכל מקום, השיבה הנשיאה לקבילה שהוגשה לנציב קבילות הציבור על שופטים. עזא קיבל את הצהרתה. העיתונאי שמדמה עצמו לטריבון העם יכול לבטל במחץ על את הצהרת השופטת ולהעדיף על פניה השערות פורחות באוריו.

2. העברת תיקים ל"גישור"

ליבסקינד כתב שהנשיאה חיות העבירה לשופטת בדימוס הילה גרסטל שלושה תיקים לגישור בשנה הראשונה לפעילותה של גרסטל כמשפחה. לטענתו, אלה היו התיקים היחידים שהעבירה הנשיאה לגישור באותה שנה. עוד נטען כי היא העבירה אותם לגרסטל על שום חברותן הקרובה, ששורשיה נטועים בילדותן.

מה נכון? נכון שהועברו שלושה תיקים לגישור לגרסטל על ידי הרכבים בראשותה של חיות. מה לא נכון? כל השאר.

גישור הוא הליך שנקבע לפי רצון הצדדים ובהסכמתם. בית המשפט אינו יכול לכפות הן את ההליך והן את זהות המגשר. שנית, על מנת לזכות בהסכמה צריך בית המשפט

לטעת בקרב כל הצדדים תחושה שהמגשר המוצע מתאים ומסוגל להשיג תוצאה "מגשרת" באופן מיטבי. אין לבית המשפט ברידה אלא להציע את מי שבעיניו המתאים ולקוות שהעצרת תקנה לה הסכמה. גרסטל על פי ניסיונה ורקעה נחשבה לבעלת סיכויי הצלחה טובים בתיקים הללו. עובדה שהצדדים קיבלו את ההצעה.

אלא שליבסקינד גורס שהיה שיקול זה המגולם ביחסי חברות מיוחדים בין שתי השופטות. בהקשר זה התחולל דבר מוזר. הנשיאה הגיבה לפניות אליה ואף הצהירה לפני נציב קבילות שאין לה יחסי חברות מיוחדים עם השופטת גרסטל. אבל ליבסקינד עורך משפט "הוכחות". הוא מציא ששתי השופטות גדלו בילדותן באותה שכונה; שהיות התיידדה עם גרסטל על רקע חברות לשפיה; שהייתה מוכנה לסייע לגרסטל בעת מצוקה מסוימת לפני יותר מעשור, ושגרסטל פנתה להתייעץ עם חיות בהקשר לסוגיה המכונה תיק 1270.

עם גרסטל הוא לא שוחח. מי כן שוחח איתה? העיתונאית יעל דן, שקיימה ראיון עם ליבסקינד, והיא מסרה מפיה כך: "אומרת הילה גרסטל: אני לא חברה שלה, היו תקופות ביחסים שלנו, היינו חברות בטח לא חברות ילדות [...] אנחנו לא חברות ילדות". כרי שמי שמתאר את הנשיאה גרסטל כחברת ילדות של הנשיאה חיות לא טרח לבדוק את העובדות. הנה עובדות בדקות לפניכם - בין השתיים מעולם לא הייתה חברות בילדותן. הן לא למדו באותו בית ספר (חיות למדה בגורדון וגרסטל בבג"ר). הן אף אינן באותה שכבת גיל. למעשה, הרכב היחיד המשותף להן מתקופת הילדות הוא העובדה ששתיהן גדלו בשכונת נוה עמל בהרצליה. הקשר החברי נולד בעת שכינתו זו לצד זו בבתי משפט השלום והמחוזי, ומאז, כפי שציינה גרסטל עצמה, היו תקופות שונות ביחסים ביניהן.

אבל העיתונאי מצבי עצמו בחזקת "שופט כל הארץ" וקובע כי הנשיאה "מורחת" את הנציב משום שהסברה שלו היא בעיניו הראיה הטובה ביותר.

3. תיקי חברות ביטוח

הטענה שלפני השופטת חיות נשמעו תיקי חברות ביטוח, בעת שבעלה עדיד דוד חיות מתפרנס מייצוג חברות ביטוח, נדמית כ"הילום שבכותר" מסעו הבלתי נלאה של העיתונאי שנועד לפגום ביושרתה. הוא חזר על הדברים ברשימותיו פעם אחר פעם ובאחרונה גם "מצא" שהתנהלות הנשיאה בהקשר זה מצויה בסתירה מוחלטת לפסק דין עקרוני שניתן מפי הנשיא אהרן ברק. מיד אגיע לעניין המדהים של פסיקת הנשיא ברק שהופכת את טיעונו של ליבסקינד פנים אחור. קודם אקדים כמה שורות לעניין (חוסר) הדיק העיתונאי.

כרוניקה של כישלון

כשהמגיפה תחלוף עדיין נהיה בעיצומו של משבר כלכלי וחברתי עמוק, שספק אם ביכולותיה הביצועיות הדלות תוכל הממשלה להתגבר עליו

העוסקים במשבר משכשים יכולת גישה ישירה ואמיתית. הם נוטים להקל ראש במקרים אנטיים קשים, הן כלכליים והן חברתיים, מעמידים את הפערים ומפחיתים בכך את אופן הציבור במנהיגיו.

השאלה המרכזית, שבה ניכרת חולשתה העיקרית של הממשלה, היא מה צריך להיות היחס בין ההגבלות מטעמים בריאותיים לבין הצרכים של המשק. הממשלה ומוסדותיה טרם מצאו את האזון הנכון, ואנו עדיין בכבש של ניסוי וטעייה.

גם כאשר נגיע לסופו של המשבר הרפואי, נהיה עדיין בעיצומו של משבר כלכלי וחברתי עמוק. אם נצוץ לכך את גלי המחאה ההמונית שלה אנו עדים כעת, ברור כי תירדס מעורבות ממשלתית רחבה, שספק אם ביכולותיה הדלות, במיוחד זו הביצועית, היא תוכל להתגבר עליו. שבר חברתי עם משבר כלכלי עמוק קשים לפתרון, שבוודאי יהיה ארוך ומייגע. אותה מידה תהיה נכונה גם ביכולתה להשיב את אופן הציבור בהנהגתה המקרעת.

בסופו של המשבר הבריאותי נהיה בפתחה של תקופת כעבר ארוכה, שבה שנצטרך לשנות סדרי עדיפויות, לתגבר את היכולות תוך ורחקתם של שיקולים פוליטיים. בראות הציבור והצורך הביטחוני הרחוק יאלצו לשלב דייס ולגוד בכפיפה אחת.

אירוע המוני כמגיפת הקורונה יחייב גם הפקת לקחים ויישומם כדי להיות מוכנים לאירועים עתידיים. הפעם פעלנו מהיר לפה, אנו משלמים את שנות ההזנחה של המערכת והרפואית, ואין ספק שנהיה עדים לתוספות של מסיים און קיצוצים בתקציבים על מנת לממן, ולו במעט, את אלו שמטה לחמם גשבר.

התייחסות מיוחדת תידרש גם למערכת איכותי השב"כ. יש הרואים בה פגיעה חמורה בזכויות הפרט, אך למרות הסעויות הרבות היא נחשבת לכלי יעיל ומסייע. נשאלת השאלה אם ועדת החוק והביטחון של הכנסת תוודא בבוא העת שכל נתוני האיכון נמחקו והם לא ייוותרו אצל אף גורם ממשלתי שיכול לעשות בהם שימוש.

הכותב הינו ראש השב"כ לשעבר ונשיא חברת CGI למודיעין עסקי tguvot@maariv.co.il

במסגרת שיטוטי ברשת נתקלתי במאמר חשוב שפרסם האלוף (במיל') יעקב עמידור. במאמר שנכתב עבור מכון יורשלים לאסטרטגיה וביטחון, כתב מי שידית כראש הסליל על קבלת החלטות במשבר הקורונה. עמידור התייחס לארבעה מרכיבים של המסגר: בריאות הציבור, שימור הכלכלה, זכויות האזרח וההקשרים הבינלאומיים והאזורים. הוא טען כי המשבר מעמיד את מערכת קבלת ההחלטות ברכה הלאומית במבחן קשה. במיוחד לנוכח אי-הבהירות וחוסר האשירות לסכן כלים ברורים של תגובה נכונה לאירועי שרשרת ההרבות של הנגיף.

אין כל ספק כי המגיפה חשפה במערומיה את חוסר יכולת הממשלה ומוסדותיה לקיים עבודת מטה סדורה, להחליט ולפרסם לציבור הנחיות ברורות ואחידות. נראה היה כי היטבנו להתמודד עם הגל הראשון של הנגיף, אלא שאז התברר כי טעינו בהערכה. טעינו בעוצמת פתיחת המשק ולא השכלנו להכין את ארגון הכלים הנדרש להתמודדות ראויה עם המגיפה.

לממשלה הנוכחית - המנופחת, הלא יעילה, שמלאה בחילוקי דעות ומתקשה ליצור אופן בציבור - אין יכולת לנהל משבר רפואי וכלכלי כה עמוק ופתלתל. אין בה נחישות, יכולות להחליט והנהגה נחושה, והיא משדרת בלבול וחוסר אונים. גם מינויו של הפרויקטור הלאומי לנושא הקורונה טרם הקל ולו במעט את המאזן השלילי. כולנו מייחלים להצלחתו של פרופ' רוני גמזו ומקווים שיעלית לקטוע כמה שניתן את שרשרת ההרבות.

במהלך עשרות שנות שירותו הביטחוני והעסקי הונחו על שולחני מאות רבות של סוגיות רגישות שדרשו החלטות. מצאתי את עצמי בולם יותר מאשר יחס. הביטחוני כי איוון, שיקול דעת ובחינה יסודית של הנתונים והסביבה הם קריטיים לקבלת החלטות נכונות.

למרות ההצהרות הפומביות החוזרות ונשנות כי הנגיף אינו מבחין בין ימין לשמאל, או בין דעה כזו לאחרת, הפוליטיקה הדרה עמוק לתוך מערכת השיקולים לניהול המשבר, ואנו חשים אותה בהחלטות הסותרות והמבלבלות שלהן אנו עדים מספר פעמים ביום. השיקולים הפוליטיים של מרבית

עקיפה לחברות הביטוח שייצגו עיר חיות. משניותה שוללה את עוקצו של החשש לניגוד עניינים. יתרה מכך, בעת שהקיימו הריגות כפרשה זו כבר חללה איתה נתבעת משנית מליטול חלק בהוצאת פוליסות ובהמשך אף פורקה.

מחוזי, עליון, הרכב, דיון נוסף, הכל שאלה של דיוק בעבודות. למה נחזיק דיוק כזה כדי שהקורא יוכלו לישוט בעצמם. ליבסקינר לא מוכן לאפשר זאת לקוראיו, שהרי חשיפה עובדתית בדיוקת עלולה לכלבל ולשמוט את הקרקע מתחת לחזה רחמנא ליצלן.

מכאן לפסק הדין של הנשיא ברק. פסק הדין קבע שעל שופטת מסוימת לפסול עצמה מלדון בתיקי חברות ביטוח שבעלה, כמו דוד חיות, מייצג. מובן שאינו מייצג לפניו אבל גם אם הייצוג נעשה בידי עורכי דין אחרים, טובת חברת הביטוח היא טובת השופטת במישרין ובעקיפין. לא כך חשבה ונתנה אותה שופטת (איש לא יחש לה הטיית דין) והנשיא ברק העמיד הלכה על מכונה.

ליבסקינר אוחז בידו את פסקת ברק ומתריס שהנשיאה חיות נוהגת בדיוק כמו אותה שופטת. הפוך, מר ליבסקינר, הפוך. הנשיאה חיות במשך כעשר שנים לפני פסק דינו של ברק הדריכה את עצמה להימנע מדיון בענייני חברות ביטוח שבעלה הוא אחד המייצגים שלהן. לאורך 30 שנות כהונה הכלל נשמר בידה. חברות הביטוח נמצאות ברשימת המניעות. אין ספור פעמים הכלל הנקוט הזה מומש למעשה. המקרים הספורים שהוצגו לעיל הם, אם בכלל, היוצא מן הכלל המעיד על הכלל. איך אפשר לעוות את המציאות כדי כך? איך אפשר להשחיר בלי שמץ של עקבה דמותו של אדם שקנה את כבודו ואת אמינותו בדי עמל? את מי חירפת וגידפת, קלמן ליבסקינר? או שמא ככלל בשעתו התכוונת לקלל ונמצאת מברך?

מחוסר הדין וממגמת הכפשה ("מורחת", "עובדת עלינו", "מנסה לכלבל", "מוכרת סיפורים") אך פסע קטן אל הראיין בתוכנית קלמן ליברמן שבו כינתה מרואיינת את הנשיאה חיות חמש פעמים "כלבה" (25.5). שני המראיינים לא העירו דבר, ושתיקתם כעין שותפות לאמירה.

ספר שמות מצווה אותנו אלהים לא תכלל ונשיא בעמק לא תאר. האם כיוונה התורה לכך שאין לבקר שופטים ונשיאים? ראי שלא. הקללה והביזוי הם שנאסרו.

הכותב הוא סגן נשיא (בדימוס) של בית המשפט המחוזי תל אביב וכיום מרצה באוניברסיטת אריאל בשומרון ויועץ מיוחד למשרד AYR tguvot@maariv.co.il

התיקים הספורים שעליהם הצביע ליבסקינר הם ייחסי. כמעט נישנים, שנפסקו לפני 18-13 שנים. שלושה מהם מתחיים שנפתחו לפני שעיר חיות החל לייצג את חברות הביטוח הרלוונטיות. אחד מהם הסתיים לפני תחילת הייצוג, ובשניים האחרים שנינו המציאות התחוללה בשעה שהריון היה בעיצומו. במצב דברים כזה לא תמיד אפשר שהשופטת תמשיך וידה מטיפול בתיק. עליה להעיר את תשומת לב הצדדים לכך שבעלה החל לייצג חברת ביטוח שהיא צד ישיר או עקיף בתיק. אי אפשר היום למצוא את הפרוטוקולים מלפני 18-13 שנים, משום שהתיקים הישנים הללו כבר בוערו לפני זמן רב.

האם לא ניתן להעמיד שופטת שעסקה משך 30 שנים בעשרות אלפי תיקים והקפידה לאורך השנים שלא יועברו אליה תיקי חברות ביטוח מסוימות, בחזקתה שגם במקרים המעטים הללו נהגה כראוי וגילתה את אונאי הצדדים? האם לא היה ראוי שהעיתונאי "החוקר" יציג לקוראיו תמונה מדויקת? בדיקה פשוטה של תוכן פסקי הדין המחוזיים ("לחיצת כפתור" במנוע החיפוש) עשויה לגלות שבשניים מתוך שלושת התיקים המחוזיים פסקה השופטת נגד חברת הביטוח, בניגוד לסברה המפורסת בדבר האינטרס של חיות.

יתר פסקי הדין שמזכיר ליבסקינר ניתנו בבית המשפט העליון. בתיקים שנדרשו בין השנים 2003 ו-2007. מדובר בתיקים ספורים ובשל חלוף הזמן קשה לברר כיום מדוע נותבו להרכיבים בהשתתפות חיות. עיון בפסקי הדין מגלה שרובם המכריע עסקו בעניינים דיוניים וטכניים שאינם משקפים בדיקה עקרונית כלשהי. כאלה הם שנשמעו באולם, בהחלט ייתכן שהמניעות הובאה לידיעת הצדדים אך לא ניתן לברר זאת עתה, מאחר שהפרוטוקולים שנערכו באותה תקופה בבית המשפט העליון אינם כוללים את העדות השופטים (בשנת 2008 תוקן החוק כך שפרוטוקול יכלול "את כל הנאמר והמתרחש בדיון והנוגע למשפט, לרבות שאלות הפעוה בית המשפט").

"התזה של קלמן" - כפי שכתב עורך דין שניצב ממול לחברת הביטוח - "הולכת רחוק מדי למקומות שבאמת אין בהם ולא יכול להיות ניגוד או שהוא שולי למדי".

ליבסקינר התמקד בכתבות שפרסם בפסק דין שניתן בדיון נוסף שבו פסקו שישה שופטים נגד אינטרס של חברת ביטוח, ואילו השופטת חיות פסקה, בדעת מיעוט בעדה, הטענה מתמיהה שתי עובדות. האחת, שחיות הייתה היחידה שנותרה מן ההרכב המקורי שפסק פה אחד בעד חברת הביטוח. השנייה, שחברת הביטוח בעלת האינטרס העיקרי בתביעה (ארת) אינה מיוצגת בידי עיר חיות ואינה כלולה ברשימת המניעות של הנשיאה. הנתבעת המשינה בפרשה (אבנר) היא בעלת דיוק